

Judit Lányával

Lányom és én.

Teljesen egyedül neveltem. Nem vagyok biztos benne, hogy ismerte-e az apját. A férjem [Cs.] el volt foglalva, éjszaka járt haza. Hazajött, a gyerek aludt, nem is tudom, hogy tudta-e, hogy van apja. Abszolút egyedül neveltem föl. Mikor elköltöztünk a szükséglakásba, Cs. otthon dolgozott, de idegesítette a gyerek. Úgyhogy én a gyereket mindig elvittem. Budapest összes múzeumait végigjártuk.

Miután megszületett a gyerek, angol nyelvű gyereksétáltatást vállaltam. Őt toltam a kocsiban, és két gyerek jött velem, és azokat angolra tanítottam minden nap. Nem akartam bölcsődébe adni. Elvittem anyukához, ott adtam angolórákat. A gyerek állt a járókában, játszott. Akkor gondoltam, hogy óvodába menjen, megpróbálok állást szerezni. Nem volt egyszerű dolog. Írtam egy kérvényt, hogy vállalok mindent, úttörővezetést, napközit, bármit, eddig hol voltam, mit csináltam, hol végeztem, és azt beadtam minden kerületbe. Semmi. Aztán jött egy telefon, hogy a VIII. kerületben kéne valakit helyettesíteni. Odakerültem, magyart és történelmet tanítottam - anyukám közben vigyázott a gyerekekre -, egy fél évig voltam ott. Utána mentem, ahova kellett, egy hétre, két hétre, végigtanítottam a VIII. kerületet. A VIII. kerületben rendkívül hírhedt iskolák voltak, a tanárok ittak, nem tanítottak, bejöttek, végigverték a gyerekeket, szóval elképesztő helyek voltak. Szerencsétlen cigánygyerekek, akiknek a szülei börtönben voltak, látszott, hogy mindig csak bántják őket. S ők megéreztek, hogy én emberileg bánok velük.